

Trong sân trường bữa ấy

Luân Hoán

em có nhớ trong sân trường bữa ấy
giờ ra chơi em phơi nắng chiều đông
gió bắc khô làm đôi má se hồng
cùng chúng bạn em ngồi quanh gốc phượng
tà áo trắng xoè như đôi cánh lượn
trái diu dàng trên cỏ mượt mà xanh
nét thơ ngây đầy khuôn mặt tinh anh
đôi mắt biếc kiếm tìm và lẩn trốn
ngực dồn dập giòng máu thời mười bốn
vai no đầy nguyên liệu tuổi thèm yêu
tay dài trang lãng mạn trái trong chiều
từng ngón nhỏ như sẵn sàng mời mọc
ta đứng tựa trong hành lang lớp học
trên lầu cao nhìn xuống mộng băng khuâng
lòng cúi theo từng ngọn tóc phân vân
hôn rất nhẹ trên tóc thề đen nhánh
môi em đỏ sao hình như quá lạnh
răng trắng thơm níu giữ lấy hồn ta
lưỡi rót hương tình rót mật đậm đà
ta nướng nấu bên em bằng mộng tưởng
bởi quá yêu nên ta giàu tưởng tượng
giàu tự cao, ôi một gã trai to
dáng dấp hào hoa không giấu nổi đại khờ
ta lúng túng đơm trăm cành ngưỡng vọng
bầy tình ái giăng chò và nghe ngóng
ta rình em, ta rình chính cả ta
phút chốc lạnh lùng, phút chốc ba hoa

ta lừa dối bởi vô cùng thành thật
ta giàu có bởi ta vừa đánh mất
trái tim hồng ký thác giữa môi em
chưa hôn nhau lòng đã vội say mềm
ta nghiêng ngã giữa bốn bề mộng寐
em có sợ ta trở thành ác quỷ
điên vì yêu, cuồng loạn cũng vì yêu
ôi mắt em miên cực lạc tiêu điều
ta chợt thấy chỗ ta ngồi ở đây

em có nhớ trong sân trường bữa ấy
ta theo em ngơ ngẩn tội làm sao
tay hồ người ôm tập vở chép ca dao
với ý định tặng cho em kỷ niệm
cơ hội khó như tìm kim đáy biển
chọn cách nào cho thật tự nhiên
bạn bè em ranh mãnh xỏ xiên
chưa có lửa chùng như đà có khói
thu can đảm đi ngang em, khẽ nói:
Hồng cầm về nhà đọc cho vui
em ngạc nhiên, rồi lưỡng lự mỉm cười
nắm nhẹ nhẹ sợ lay phong lãng mạn
chân vội vã đã theo tay chúng bạn
khúc khích cười nghe kiêu hãnh làm sao
ta nhận ta chìm giữa giấc chiêm bao
giữa buổi học, giữa giờ sử địa
mấy tuần qua, em không hề đếm xỉa
gặp ở trường em lạnh nhạt như không
tập ca dao ta chép những chuyện lòng
em có hiểu ta cố tình gởi gắm
em không nói, không cười, ta buồn lắm
thà trề môi, háy nguyệt còn hơn
ngậm chua cay nuôi dưỡng chút giận hờn
ta thừa biết ta đâu bằng thầy giáo
em đệ ngũ, ta đệ tam, tủi hổ
cùng chung trường, không chung lớp, vô duyên
tình ái chi thời còn nặng bút nghiên

ta đầu độc ta và em quá sớm ?
em mười bốn, ta mười lăm, chưa đủ lớn
cho một cuộc tình trong sạch hay sao ?
yêu em yêu em khổ biết ngần nào
thôi cũng được ta vui lòng chịu vậy

em có nhớ trong sân trường bữa ấy
cô giáo đau, ta được nghỉ giờ đầu
rất tình cò hai đứa chọt gặp nhau
em mở cặp vội vàng trao quyển sách
sợ bạn thấy ta kẹp vào dưới nách
đi một hơi không kịp cảm ơn em
trón vào cầu hỏi hả giờ ra xem
mảnh giấy nhỏ nét mực nghiêng nghiêng tím:
-anh đừng giận, H, mến anh nhiều lắm...
chỉ thế thôi nhưng quá đổi hẹn hò
lòng mở cò ta muốn hét thật to
ta vĩ đại bởi có người yêu mến
rồi từ đó thư hồng đi, thư xanh đến
mối tình đầu đẹp như chuyện thần tiên
ta thương yêu từng mái ngói nằm yên
từng cánh cửa mở trái tim lớp học
ta dành dụm từng màu xanh ngà ngọc
trang điểm cho đời từng ngọn cỏ lá cây
ta nâng niu từng viên phấn hao gầy
mòn thân xác trên bảng đen buồn bã
ngày tiếp tháng gọi nắng mưa óng ả

tuổi thanh xuân ta rực rỡ đẹp trai
em thì ngoan như chiếc lá thuộc bài
thơm trang sách run run giòng chữ nhỏ
mối tình đẹp như Ngu Cơ, Hạng Võ
như Romeo và Juliette vân vân...
buồn theo vui vun đầu đón cao dần
rồi tan vỡ để trở thành huyền thoại
tình sử sống nhờ vết thương êm ái
ta lớn khôn nhờ sớm được thất tình

cảm ơn đời ta sớm biết lênh đênh
bỏ trường học mặc gió mưa đưa đẩy

em có nhớ trong sân trường bữa ấy
mình ta về nhìn lại gốc phượng xưa
con ve than trên cành nhớ đong đưa
hoa vẫn đỏ trong nắng vàng lộng lẫy
ta chợt thấy hình như em ngồi đây
mới hôm qua mới một phút trước đây
tay vẫn hồng má vẫn đỏ hây hây
dẫn ta bước qua trăm đường dĩ vãng
em yêu dấu hồi con chim trúng đạn
roi về đâu trong cõi sống mênh mông
ta vẫn còn đây mái tóc bành bồng
dù sương gió uơm đôi dòng bụi trắng
đời chìm nổi những ba cay bảy đắng
lòng vẫn xanh như cỏ dại thông dong
trái tim ta vẫn rộng rãi thư phòng
có em ngủ muôm đời trên vắn điệu
ta mai một dù tài danh mệnh yếu
đã nhờ em tồn tại với thời gian
hồi em yêu thăm thẳm cánh phượng hoàng
có đậu lại trong sân trường bữa ấy
hồn xa cách đậu bên ta có thấy
bức tường xanh cánh cửa kính lung lay
hai mươi năm trời ôi một thoáng chim bay
bao thay đổi trong đời ta gió nổi
cành phượng cũ vẫn no lời gió thổi
nghìn muôn năm tha thiết gửi về đâu
vay giọt thơ truy niệm mối tình đầu
và gửi tặng cho em làm son phấn...

Luân Hoán

Trước Sau

Nguồn: <http://hung-viet.org/a20140/trong-san-truong-bua-ay>

www.vietnamvanhien.net